

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 59. Gregorii V. obitus. Silvester II. Papa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X. tur Froilanus extracto Tabarensi mona-
 A C. 998. sterio, atque etiam alio minore, † du-
 † Morcruete. centos plus minus monachos collegit,
 complurium aliorum monasteriorum Re-
 staurator eximius.

Episcopo Legionensi fati functo,
 Bermundo II. Rege iubente, Froilanus
 invitus huic Sedi præficitur, quam post-
 quam annis circiter sexdecim rexisset,
 anno 1006. tertia Octobris, qua die
 Hispania ejus memoriam colit, migra-
 vit ad Dominum. Quo tempore S. Froi-
 lanus Ecclesiæ Legionensi præfuit, ejus
 Discipulus S. Attilanus Zamorensem re-
 xit, atque ambo una die in Festo Pen-
 tecostes consecrati dicuntur. Attila-
 nus postquam sedisset annis decem, spi-
 ritu pœnitentiæ ductus, relicta Ecclesia
 sua, ad loca pia peregrinatus est. Post
 biennium reversus, cum Ecclesiam suam
 annis octo exinde rexisset, quinta Octo-
 bris anno millesimo nono, septuagena-
 rius, beato fine quievit. Ceterum in-
 ter Sanctos ab universa Ecclesia colitur.

Martyr. Ro.
5. Octob.

§. LIX.

Gregorii V. obitus. Silvester II.
Papa.

Quamquam juvenis esset Gregorius V.
 Papa,

Papa, non plus tamen annis duobus & Sæculum X.
 novem mensibus sedit, obiitque (*) de- A.C. 999.
 cima octava Februarii anno 999. Se- Papeb. Co-
 pulsus est in Basilica S. Petri prope S. nat. Epi-
 Gregorium Magnum. Ottonis Impe- taph. Greg.
 ratoris cura Gregorio successus est, ipsius
 quondam præceptor Gerbertus, (**)
 postquam Sedem Ravennatensem uno
 anno tenuisset, qui Silvester II. appel-
 lari voluit. Quia vero ad gravem Se-
 nectutem pervenerat, vix ultra annos
 quatuor ad clavum Ecclesiæ sedit. Pau-
 lo post Otto Imperator, a Silvestro ro- ap. Baron.
 gatus, Ecclesiæ Vercellensi ipsam urbem ann. 999. in
 B b b 5 Ver- fin.

(*) Natalis Alexander in Tom. XI. pag. 257.
*Obiit Ecclesiasticæ Disciplinæ studiosissimus Pon-
 tificex . . . ut testatur Epitaphium ad ejus Se-
 pulchrum, in Basilica S. Petri exaratum, quod
 & illius effusam in pauperes beneficentiam præ-
 dicat . . . Ipsum juvenem fuisse, cum in Se-
 dem Apostolicam eveltus est, ex eodem Monu-
 mento constat. Septem Electorum Imperii Ro-
 mani Institutio ipsi perperam tribuitur.*

(**) De se ipso in litera R. ita lusisse legitur
 Neo Pontifex: Scandit ab R. Gerbertus in R.
 post Papa vigens R. Scilicet quod olim Archi-
 episcopus *Remensis*, deinde Ravennatensis, &
 tandem Romanus esset. Ceterum fuit ex Ordi-
 dine S. P. N. Benedicli & Pontificum, natione
 Gallorum, primus.

Sæculum X. Vercellensem, Comitatum ejusdem nominis, & Comitatum S. Agathæ cum
A. C. 999. tota annexa potestate publica, donavit, omnibus, cujuscunque conditionis essent, prohibens, ne Episcopum in possessione hujus Juris turbaret, addita mille librarum auri pœna. Hujus Donationis Decretum septima Maji, anno nongentesimo nonagesimo nono, Indictione duodecima Romæ datum est, nec aliud prius in Historia occurrit exemplum, Jurisdictionem publicam & sæcularem cuidam Ecclesiæ adeo diserte fuisse collatam.

Quamquam Arnulphus Archiepiscopus Remensis Auctoritate Gregorii V. restitutus fuerit, habemus tamen epistolam Silvestri II. qua licentiam ei tribuit, ut munere Episcopali fungatur, gerat Pallium, Reges Franciæ & Episcopos Suffraganeos suos consecret & ungat, & omnibus privilegiis, quibus Prædecessores ipsius usi fuissent, gaudeat. Additur, ne quicumque vel Laicus vel Clericus ei crimen, ob quod depositus fuisset, exprobrare audeat. Forsan gratissimum fuit Arnulpho in Sede Remensi confirmari, ab eo ipso, qui æmulus fuerat, & Gerberto optatissimum, quod publice profiteri posset, condemnationem

nem Arnulphi non fuisse retractatam Sæculum X.
A. C. 999.
tanquam injustam, sed tanquam Papæ
consensu & auctoritate destitutam, pro-
ut in hac epistola clare affirmat, & sic
tandem maculam usurpatæ Sedis Re-
mensis elueret.

§. LX.

S. Adelheidis extrema.

Eodem anno, quo Gregorius Papa e Chron. Sa-
xon. an. 999.
vis abiit, Ottoni III. Imperatori tanta
jactura afflicto, alias quoque duas per-
sonas ipsi carissimas mors eripuit, nem-
pe agnatam suam Mathildem, Otto-
nis II. sororem, Abbatissam Quedlin-
burgensem, cui, absente Imperatore ne-
pote suo, pars maxima regiminis in Ger-
maniæ Imperio incubuerat, tum etiam
Adelheidem Imperatricem, utriusque
aviam.

Adelheidis, mortuo filio suo unico vit. Bibl.
Clun. p. 356.
Ottone II. Imperatore, multas injurias
tulit illatas sibi a nuru sua Theophania
Græcæ nationis femina & furiosa. Sed
hæc Adelheide prior e vivis migravit.
Adelheidis vero pietatem testatam fa-
ciunt plurima fundata monasteria; nam
in omnibus regnis, quæ cum tribus Im-
peratoribus Marito, filio, & nepote pos-
sedit, plurima ædificavit monasteria. In
Saxo-